

[Aksel Larsen.]

Dette er ikke sket, og jeg finder, det er en alvorlig forsømmelse af veterinærmyndighederne i Danmark, og jeg finder også, at landbrugsministeriet måtte have haft muligheder for og have pligt til i tiden mellem den 29. januar i år, hvor veterinærdirektoratet skrev sit brev til veterinærmyndighederne i de øvrige nordiske lande, og den 19. februar, hvor bekendtgørelsen blev udstedt, at optage forhandlinger med landbrugsministerierne i de pågældende lande. Men det er over for udvalget dokumenteret, at dette heller ikke er sket. Man har handlet isoleret selvstændigt uden kontakt, og det synes jeg kan bebrejdes både veterinærmyndighederne og landbrugsministeriet.

Dernæst er der spørgsmålet om de oplysninger, vi senere har fået; vi hørte fra ministeren her i folketinget ved første behandling at forslaget, at nu krævede Sverige, Norge og Finland at vi indførte 4 måneders karantæne mod Tyskland; hvor vi før har haft 6 uger. Dette er senere gentaget i to skrivelser fra veterinærdirektoratet. Jeg ved ikke, hvorfra veterinærdirektoratet har det. Det er rigtigt, hvad hr. Juul-Madsen siger, at han og jeg med landbrugsministerens billigelse under et besøg i Stockholm har haft samtaler med den svenske veterinærdirektør, som var lidt forbavset over, at man overhovedet ikke havde kontaktet ham, før man fik brevet fra det danske veterinærdirektorat. Men hvad karantæne angik, sagde han: hvis blot Danmark vil gennemføre en karantæne på 6 uger, så genindfører vi den gamle trafik. De samme oplysninger har landbrugsministeren fået af den svenske landbrugsminister. Der var ikke tale om 4 måneder. Og så må man jo tillade sig at spørge: hvor kan det være, at veterinærdirektøren forsyner landbrugsministeren med oplysning om, at Sverige ultimativt kræver 4 måneder, når det viser sig, at Sverige er villig til at nøjes med de 6 uger, der før var gældende?

Endelig er der spørgsmålet om karantæne eller ikke karantæne. Her har vi fået at vide af landbrugsministeren, at man ikke mere rådede over nogen karantænestation, og at man ikke kunne skaffe en karantænestation, det ville koste 4-5 mill. kr. Og da vi spørger, hvad man så har gjort for at skaffe en karantænestation, får vi at vide, at veterinær-

direktoratet havde tanker om eventuelt at anskaffe en nedlagt landbrugsejendom, men havde forladt disse tanker.

Det er, hvad der er sket, indtil ministeren personlig greb ind i sagen og forordnede, at nu måtte man undersøge mulighederne for at skaffe en karantænestation. Men så er jeg nødt til at gå tilbage til begyndelsen og til den officielle begrundelse, som er den, at dyrehospitalet i Emdrup, som er en privat institution — jeg henviser her til ministerens udtalelser ved første behandling — med hvilken man hidtil har haft en kontrakt om dyrehospitalets anvendelse som karantænestation, har opsagt denne kontrakt, hvorefter man ikke rådede over nogen karantænestation.

Ja, jeg troede ved første behandling, at disse oplysninger var rigtige, og det troede ministeren også. Men jeg har som udvalgsformand tilladt mig at aflægge dyrehospitalet i Emdrup et besøg. De var meget forbavset over at få at vide, at de havde opsagt en kontrakt, og de dokumenterede for mig, at det havde de aldrig gjort. Således foranlediget bad udvalget om at få brevvekslingen mellem dyrehospitalet i Emdrup og veterinærdirektoratet, og af den fremgår det, at dyrehospitalet den 24. november i fjor har skrevet til veterinærdirektoratet, at man er blevet inficeret, eller det hedder vist infesteret, med en mide kaldet husflåt, som er vanskelig at udrydde, og for at udrydde den må man være hundefri i et par måneder i vinter. Derfor anmoder man om, at man et par måneder i vinter ikke fungerer som karantænestation. Efter modtagelsen af dette brev foretager veterinærdirektoratet det, at man laver interne høringer og skriver til nogle dyrlæger, men man tager ikke nogen forhandling med dyrehospitalet, som derpå den 14. januar, ca. 2 måneder efter det første varsel, må skrive et nyt brev til veterinærdirektoratet om, at da man ikke har fået nogen besked, ser man sig nødsaget til at meddele, at nu lukker vi, for vi skal have den mide udryddet.

Må jeg i øvrigt om husflåt sige, at man kan jo påberåbe sig mange autoriteter, og der er nogen, der påberåber sig dr. Wamberg, men jeg er ikke sikker på, at jeg ville påberåbe mig dr. Wamberg, som har skrevet en stor artikel i Politiken om, at Sveriges karantæneforanstaltninger mod Dan-